

[Minister Hans Sølvhøj.]

forbindelse. Her er vi inde på spørgsmålet om de menneskelige ressourcer, om tilvejebringelsen af egnet arbejdskraft på ekspertplan og på anden måde. Det er en af de retarderende faktorer, men samtidig er denne tekniske bistand vel kvalitetsmæssigt det, som ofte giver de bedste resultater.

De retningslinjer, jeg her har talt om i meget grove træk, må naturligvis ikke være en spændetrøje; der må være elasticitet i u-landsarbejdet, og balancen mellem bistandsformerne kan skifte, efterhånden som årene går. Der kommer også nye bistandsformer til, navnlig på det internationale område, råvarefunds f. eks., supplerende finansiering, som det hedder, og så sent som i Kennedyrundens slutfase blev Danmark opfordret til at være med i det hvedearrangement, ved hvilket der skal ydes bidrag til udviklingslandenes fødevarerforsyning.

Det vil også være rigtigst, når man taler om nye bistandsformer, at nævne, at vor formodede indtræden i fællesmarkedet vil forpligte os over for EECs udviklingsfond. Hvornår denne forpligtelse kan indtræffe, kan man selvsagt ikke sige noget om — af gode grunde. Hvilket bidrag vi vil blive tilpligtet at yde, kan der heller ikke siges noget om nu, men for en ordens skyld vil jeg gerne gøre opmærksom på, at de rammer, der vil blive afstukket i denne redegørelse, også skal rumme eventuelle bidrag til EECs bistandsprogrammer. Der kan altså blive tale om omposteringer, men ikke om udvidelser af den opstilling, der gives her.

1 pct.-målet omfatter såvel statslige som private overførsler til udviklingslandene, og det er klart, at skal man danne sig et skøn over, hvor meget der skal ydes fra statslig side, må man først regne ud, hvor store de private investeringer, hvor stor den private bistand, kan tænkes at blive i de kommende år. Her står vi over for et meget usikkert beregningsgrundlag. De private investeringer fra de gamle kolonilande er, fordi de ofte har karakter af fortsættelse af tidligere investeringer, lettere at forudsæ, de er klarere i linjen. Vi er nye på dette felt. Staten har på forskellig måde udspændt et sikkerhedsnet, ved at folketinget har vedtaget forskellige ordninger, der yder garantier for pri-

vate, som ønsker at investere i udviklingslandene, men den ene af disse ordninger er kun et år gammel, den anden af disse ordninger er til debat i folketinget for tiden; om den bliver vedtaget, kan jeg ikke sige, kun udtrykke håbet om, at den må blive det. Men vi er altså så nye, at det er svært at beregne, hvor stor den private bistand kan tænkes at blive.

Vi har på dette punkt været meget forsigtige. Det kunne jo have været fristende optimistisk at vurdere den private bistand noget højere for derved at kunne fremføre noget lavere tal for statens indsats. Det har vi ikke gjort. Vi har anslået den private indsats så lavt, som man med rimelighed kan gøre det. Det er vort håb, at den vil blive større end efter den opstilling, der her gives.

Vi har regnet med, at den vil stige meget beskedent frem til 1968, derefter med 15 mill. kr. om året, indtil den i året 1972 skulle nå op på 100 mill. kr. Nettonationalindkomsten opgjort efter de retningslinjer, der gælder for internationale organisationer, er foreløbigt for 1966 opgjort til 59,5 milliarder kr. Går man ud fra disse 59,5 milliarder kr. og regner med en stigning på 3,5 pct. om året i nettonationalindkomsten i faste priser, vil tallet i 1972 nå op på 73 milliarder kr. Tager vi 1 pct. af dette tal, 73 milliarder kr. i 1972, vil man se, at vi for at opfylde 1 pct.-målet skulle yde sammenlagt privat og offentligt ca. 730 mill. kr. i finansåret 1972-73. Trækker vi derefter de 100 mill. kr. fra, som man skønsomt og forsigtigt har anslået de private investeringer til, vil det sige, at der på statslig basis, i den statslige sektor, skulle ydes ca. 630 mill. kr. i 1966-priser i året 1972.

Ved sådan gentagne gange at have nævnt årstallet 1972 har jeg formodentlig allerede røbet, at det er regeringens plan at tilstræbe at bringe den samlede danske bistand til udviklingslandene op på 1 pct. af nettonationalindkomsten i finansåret 1972-73 ved at give sådanne bistandstilsagn og ved at foreslå sådanne bevillinger, at de samlede statslige nettoudgifter til bistand til udviklingslandene i dette finansår vil nå de omtalte 635 mill. kr. Jeg gør opmærksom på, at der her er tale om nettoudgifter, altså de statslige nettoudgifter; der indgår jo hele